

[Simonsen.]

er meget, der taler for, at skal man have en fornuftig og smidig ordning af disse ting, kommer arbejdskraftaftaler ind som et fornuftigt instrument. Det vil også på den måde i højere grad være muligt f. eks. at gennemføre helbredsundersøgelser, hvor det er sundhedsmæssigt forsvarligt, inden afreisen fra hjemlandet. Man ville også f. eks. have mulighed for allerede inden afreisen at give en vis information om det samfund, som de pågældende søger til, måske oven i købet komme så langt, at man kunne give introduktionskurser i sprog o. s. v., således at disse mennesker var mere velforberejdet til den tilpasningsproces, de går ind til, når de ankommer til landet.

Boligproblemet er, som jeg tidligere har nævnt, det, som debatten i særdeleshed har været centreret om. Jeg synes, det er beklageligt, at Avedøreprojektet er blevet forsinket. Der er sagt mange negative ting i debatten om Avedøreprojektet, og der er selvfølgelig også mange negative ting at fremhæve, men jeg synes egentlig også, der er mange positive ting. Når vi stadig væk holder fast ved det fundamentale i ideen omkring Avedøreprojektet: at der er tale om et indslusningscenter, at man kun skal opholde sig der i 6 måneder for derefter at komme ud i samfundet, at man et sådant sted har mulighed for at få rådgivning, sprogundervisning o. s. v.; igen en større mulighed for at tilpasse sig samfundet, så mener jeg, der er noget positivt ved Avedøreprojektet, og derfor vil jeg håbe, at der kommer mere gang i dette projekt, end vi har set det i de sidste måneder. Men selvfølgelig er det klart, lad mig slå dette fast, at der med Avedøreprojektet kun er tale om et overgangsfænomen.

Vi har dernæst fået boligministerens forslag i forrige måned om muligheder for indpasning af gæstearbejdere i det offentligt støttede byggeri og om tilskud til opførelse af arbejderkollegier, og det vil vel egentlig sige, at vi på disse områder er ved at have skabt i hvert fald rimelige forudsætninger

for at løse en del af boligproblemet. Man kunne vel nok sige — også ud fra betragtninger, jeg tidligere har været inde på — at det, det drejer sig om for mange af disse mennesker, er at holde boligudgiften nede på et minimum, og at den almindelige værelseudlejning er et område, som interesserer dem meget, men at vi nok må erkende, at når det er svært for gæstearbejderne at leje værelser, hænger det bl. a. sammen med de trods alt eksisterende, dog forhåbentlig beskedne tendenser i samfundet til diskrimination: at man ikke er interesseret i at tage udlændinge ind.

Men der rejser sig det principielle spørgsmål, i hvor stor udstrækning arbejdsgiverne skal være forpligtede til at fremskaffe boliger til de gæstearbejdere, de ansætter. Der mener jeg det er rimeligt, som der vel allerede kan siges at være praksis for, at når det drejer sig om større kontingenter af gæstearbejdere, skal man fremskaffe boliger, men at det ville være umuligt og urimeligt at administrere, hvor det drejer sig om individuelle ansættelser, om enkeltansættelser.

Jeg vil også gerne gøre nogle bemærkninger i forbindelse med selve spørgsmålet om rådgivningsproblematikken i almindelighed. Der er som bekendt under socialministeriet blevet ansat en såkaldt gæstearbejderkonsulent, som skal varetage den funktion, der hedder rådgivning over for myndigheder og organisationer i forbindelse med gæstearbejdere.

Det er klart, at der under alle omstændigheder er et behov på dette område. På den anden side lægger vi også vægt på at få understreget, at der ikke skal opbygges store administrative organer i forbindelse med gæstearbejderne. Det er vigtigt, at gæstearbejderproblematikken bliver løst inden for de eksisterende organer i dette samfund og ikke via specialorganer. Jeg tror, at når det drejer sig om rådgivning og information, kan meget af denne i virkeligheden gives og måske endda gives på en bedre måde af mange af de frivillige og folkelige organisationer, som jo er langt inde i arbejdet med